

derikshavn—Fredericia, er nemlig noget, der siger sig selv, og det var nærmest det, Indenrigsminister Ingerslev tænkte paa. Men hans Stilling var, som det allerede er oplyst af den nuværende ærede Indenrigsminister, ikke den, at han var en Modstander af en Viborg—Herningbane, tværtimod. Jeg skal her ordret citere hans Ord, som det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds ved Studiet af de Forhandlinger, der da bleve førte, temmelig sikkert ogsaa har lagt Mærke til, men vel har vogtet sig for at komme ind paa. Nu skal det dog komme frem alligevel. Den daværende Indenrigsminister udtalte: „I og for sig vilde jeg selvfølgelig — det maa være indlysende for enhver — foretrække Linjen Viborg—Herning fremfor den, som blev sat ind paa Lovforslaget, og som jeg maatte tage imod. Jeg tror ikke, at den bliver realiseret osv.“ Se, der have vi Udtrykket for den daværende Indenrigsminister Ingerslevs Standpunkt, og derfor skal det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds ikke paaberaabe sig den afdøde Minister til Støtte for den Betragtning, at der ikke er eet fornuftigt Menneske, der synes om Viborg—Herningbanen som Led i den almindelige Trafik. Det er Synd mod den afdøde Ministers Minde. Det ærede Medlem henviste endvidere til, at en højtstaaende Jærnbaneembedsmand havde udtalt, at der ikke en Gang vilde blive Lyng at køre med paa Viborg—Herningbanen; den højtstaaende Embedsmand er dog vistnok lidt for højt oppe, er det ikke saadan en rigtig slem Kjøbenhavnér, en, som ikke rigtig har Forstaaelse af, hvad Jærnbaneanlæg ovre i Jylland betyde. Jeg tror, det ærede Medlem gjorde ret over for denne højtstaaende Embedsmand i at nævne hans Navn her i Tinget i Stedet for at skyde sig ind under en Anonymitet, man ikke kan angribe. Det ærede Medlem syntes ogsaa ligesom med en vis Ringeagt at henvise til, at Viborg—Herningbanen til Nød kunde betragtes som en Opdyrkningsbane. Det skal det ærede Medlem ikke. Foruden den almindelige Interesse, den har som Led i en gennemgaaende Bane over Aars, Aalestrup, Viborg og Herning efter Esbjerg, har den ganske vist den naturlige Mission at være, hvad det ærede Medlem kalder en Opdyrkningsbane, men det er en saa væsentlig Opgave, at det ærede Medlem som Jyde maatte sætte al sin Evne, al sin Kraft og al sin Iver ind paa at faa dette Forslag fremmet og ført igennem netop af Hensyn til denne dets Karakter. Man brugte,

husker jeg, den Gang dette Anlæg blev behandlet, et Ord, som her er hentydet til, og jeg gentager det ved denne Lejlighed paa den Foranledning, der her er givet; det var det, at man over for dette Forhold kunde sige, at hvad der udadtil i sin Tid tabtes, skal indadtil vindes; det er jo netop det, denne Bane i væsentlig Grad vil hjælpe til. I et Punkt, i en af de ærede Medlemmers Udtalelser, den sidste, jeg skal nævne, kan jeg være enig med ham; det glæder mig dog, at der er et Punkt, hvor vi kunne være enige, og det er det, at Statsbaneanlæg burde komme frem ved Regeringens Initiativ. Det er i og for sig meget rigtigt, men det havde det ærede Medlem glemt i 1894; da glemte det ærede Medlem, at den Bane, han fik indsmuglet som Privatbane, i Virkeligheden skulde være en Statsbane, og altsaa noget, som han ganske rolig skulde have ladet ligge, til Regeringen havde taget det op i Kraft af sit Initiativ. Men, naar Regeringen ikke finder Anledning til at udøve sit Initiativ til Fordel for Statsbaneanlæg paa visse Strøg i Landet, er det dog ogsaa en Ret, som Medlemmerne have: at fremsætte Forslag — vi have den i Kraft af Grundloven og i Kraft af Tingets Forretningsorden —, og vi maa forbeholde os at gøre Brug af den ved given Lejlighed. Maatte Følgerne af, hvad der her sker ved denne Lejlighed, blive, at Regeringen efter en Overvejelse og forudgaaende Undersøgelser tog Initiativet til Fremsættelse af Forslag, skulde det være mig en særdeles Glæde, og jeg vilde bestrænge Udbyttet af denne Forhandling som særdeles heldigt. — Ja, dertil skal jeg indskrænke mig. Det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds har ønsket at høre noget til Forsvar for Viborg—Herningbanen. Jeg har søgt gennem disse korte Bemærkninger at tjene ham, og jeg haaber, at han nok skal faa Lejlighed til at forstaa, at der virkelig er adskilligt og endda overordentlig meget, der taler til Forsvar for denne Linie fremfor den, han fik hængt paa i 1894. Jeg tillod mig den Gang at sige — det ærede Medlem blev vred derover — at det var en død Torsk, han fik hængt paa dette Forslag, og som hang og paraderede paa det. Det ærede Medlem maa tilgive mig — han maa indrømme mig, at jeg har faaet fuldstændig Ret. Det hænger der til ingen Verdens Nytte. Det er kommet ind under en Forudsætning, som ikke har holdt Stik, og en Forudsætning, som det ærede Medlem vist ingen Sinde ser fyldestgjort. Men hvis det ærede Medlem vil se Sandheden lige i Øj-